

CORONA

Maakbaarheid en kwetsbaarheid

Eerst is 'een virus' in China en ver weg, daarna Noord-Italië en dus dichterbij, nu volop in eigen land. En het dringt steeds meer tot ons door: 'We zijn uiteindelijk kleine en kwetsbare mensen in de schepping. Wij leiden slechts een broos bestaan'. De gedachte van maakbaarheid wisselen we in voor een besef van kwetsbaarheid, broosheid en afhankelijkheid.

"En als christelijke gemeenschap zijn we solidair. We zijn gewoon medeburgers met alle anderen. We maken het immers mee zoals iedereen. We ontsnappen er niet aan. Het is tevens een uitnodiging om onze verantwoordelijkheid op te nemen. Hoe kunnen we mensen rondom ons in bescherming nemen, hun ongemakken verlichten, een sprankeltje hoop brengen? Onbetaalbare vriendelijkheid.

'Wie zich bekommert om een vriend in nood, toont zijn eerbied voor de Ontzagwekkende.' Job 6, 14

Onze wetenschappers, zorgverleners en politici doen wat ze kunnen om onze bevolking te helpen, te vrijwaren, te beschermen tegen het coronavirus."

(uit de pastorale brief van bisschop Lode Van Hecke n.a.v. de coronaepidemie)

Angst en overgave

"Christenen zijn niet immuun voor het leed en de onzekerheid die deze situatie met zich meebrengt."(1) Angst is een realiteit die zich zelfs van Jezus probeerde meester te maken. Maar, net zoals Jezus, "hoeven we ons daar niet door te laten leiden. We mogen vertrouwen dat God ook in deze situatie de Heer is. Christenen hoeven niet radeloos in paniek te raken." (2)

"We krijgen nieuwe kansen, want in geen enkele situatie is God afwezig", zegt bisschop Lode Van Hecke ons in zijn brief. Christus appelleert ons "om nuchter te blijven en met aandacht het goede te zoeken voor anderen" en voor onszelf. "Elke keer als we in de verleiding komen om toe te geven aan angst, kunnen we een bewuste keuze maken om toch in vertrouwen en openheid te reageren." (3) Laten wij ons hoeden voor angst. Angst komt nooit van God en leidt niet naar God.

'God heeft ons geen geest van angst gegeven, maar een geest van kracht, liefde en zelfbeheersing.'

2 Timoteüs 1, 7

Handen vol hoop

Angst is een emotie waartegen geen medicijn bestaat. Maar als christenen dragen we 'de hoop' voor onszelf, en hoop om door te geven. 'Handen vol hoop.' *"Net als de corona bij een zonsverduistering is het licht nooit volledig weg. Sterker nog, het licht is sterker dan de duisternis. Juist in donkere tijden kunnen we die hoop laten zien aan de mensen om ons heen. Allereerst door onze opstelling. Maar ook door praktisch om te zien naar de mensen om ons heen."* (4)

Al nopen de maatregelen tot quarantaine en isolement, we worden geroepen om ons hart niet te sluiten, noch voor de Heer, noch voor onze medemens. Wie vertrouwt, die koestert hoop. Onderwijsmensen doen hele dagen niets anders dan uitdagingen scheppen en nieuwe kansen creëren. Zo ook nu dus, met het serum van de hoop.

Katholiek Onderwijs Vlaanderen lanceerde een pedagogie van de hoop. Hoop is een grondhouding, een krachtige motor, een zaad diep in ons geplant. Hoop is vertrouwen in jezelf, in je medemens(en), in de wereld, in God, in de toekomst. Hoop gaat hand in hand met geloof en liefde. Een wonder dat zelfs God verbaast. Hoop verbindt, ze werkt aanstekelijk. Ze doet je volharden, uitkijken, liefhebben, scheppen, herbeginnen en volhouden.

Synodaal onderweg: God inluisteren

Onze (onderwijs)agenda en dagorde ziet er plots helemaal anders uit. Ook die van ons christen-zijn. Zomaar 'gemeenschap-vormen' als één van de vier pijlers van de pastorale dialoogschool in een katholieke dialoogschool is tijdelijk onmogelijk. *"Dan maar ophouden om christen te zijn? Of integendeel de kans waarnemen om wat stiller te worden en te luisteren naar wat God te zeggen heeft in deze beproeving? De vastenperiode is precies een tijd van beproeving."*

(uit de pastorale brief van bisschop Lode Van Hecke n.a.v. de coronaepidemie)

Misschien een hernieuwde kans om, vanuit onze persoonlijke identiteit, onze spiritualiteit te herontdekken. Durven we de Bijbel ter hand te nemen en te luisteren naar wat God mij (ons) te zeggen heeft? Het synodaal proces 'als een weg (samen) te gaan' (waartoe paus Franciscus vanuit de exhortatie 'Christus vivit' oproept) heeft immers ook alles te maken met dit inluisteren van God in onszelf. Mag ik je daartoe van harte de [weekbezinningen van Katholiek Onderwijs Vlaanderen aanbevelen](#) (= [gebed van de week van het Vicariaat Onderwijs van het Bisdom Brugge](#))? Het zal je opvallen dat ze in deze veertigdagentijd telkens vertrekken vanuit het evangelie van de betreffende zondag.

En tot slot: vergeet niet te genieten van wat je nu misschien herontdekt: tijd die misschien net iets meer 'vrij' is dan anders.

Rik Depré

(1)(2)(3)(4) <https://www.missionenederland.nl/corona/nationaalgebed>